

Μπορίς Βιάν

ΑΝ ΕΒΡΕΧΕ ΔΑΚΡΥΑ

Αν έβρεχε δάκρυα
Όταν πεθαίνει μί αγάπη
Αν έβρεχε δάκρυα
Όταν βαραίνουν οι καρδιές
Σ' ολόκληρη τη γη
Για ένα σαραντάμερο
Δάκρυα πικρά
Θα πνίγανε τους πύργους
Αν έβρεχε δάκρυα
Όταν πεθαίνει ένα παιδί
Αν έβρεχε δάκρυα
Όταν γελάνε οι κακοί
Σ' ολόκληρη τη γη
Με γκρίζα κύματα και κρύα
Δάκρυα πικρά
Το παρελθόν θα τάραζαν
Αν έβρεχε δάκρυα
Όταν σκοτώνουμε τις καθαρές καρδιές
Αν έβρεχε δάκρυα
Όταν χανόμαστε κάτω απ' τα τείχη
Σ' ολόκληρη τη γη
Θα γίνονταν κατακλυσμός
Από τα δάκρυα τα πικρά
Των δικαστών και των ενόχων
Αν έβρεχε δάκρυα
Κάθε φορά που ο θάνατος
Κραδαίνοντας τα όπλα του
Σκίζει τα σκηνικά

Σ' ολόκληρη τη γη
Δε θα 'μενε πια τίποτα
Παρά τα δάκρυα τα πικρά

ΕΧΟΥΝΕ ΟΛΑ ΕΙΠΩΘΕΙ

Έχουνε όλα ειπωθεί εκατό φορές
και μάλιστα καλύτερ' από μένα
Αν λοιπόν γράφω στίχους
είναι γιατί μ' αρέσει
είναι γιατί μ' αρέσει
είναι γιατί μ' αρέσει
Να μπαίνω στο ρουθούνι σας.

ΑΠΟΣΠΑΣΜΑΤΑ ΑΠΟ ΤΟ «ΘΑ ΦΤΥΣΩ ΣΤΟΥΣ ΤΑΦΟΥΣ ΣΑΣ»

Ήταν πολύ τίμιος ο Τομ κι αυτό θα τον κατέστρεφε. Νόμιζε ότι κάνοντας το καλό ανταμείβεσαι με καλό, ενώ αυτό όταν συμβαίνει δεν είναι παρά σύμπτωση. Ένα πράγμα μετράει μόνο, η εκδίκηση και μάλιστα όσο πιο τέλεια γίνεται. Σκεφτόμουν τον μικρό που ήταν ακόμη πιο άσπρος κι από μένα. Όταν έμαθε ο πατέρας της Αν Μοράν ότι τριγυρνούσε την κόρη του κι έβγαιναν μαζί, όλα έγιναν γρήγορα. Γιατί ο μικρός δεν είχε βγει ποτέ από την πόλη. Κι εγώ μόλις είχα γυρίσει μετά από απουσία 10 χρόνων, και λόγω των σχέσεων μου με ανθρώπους που δεν ήξεραν την καταγωγή μου είχα καταφέρει να αποβάλω εκείνη την ποταπή δουλοπρέπεια που μας επέβαλλαν λίγο-λίγο σαν αντανάκλαστικό, εκείνη την ταπεινότητα την επαίσχυντη που έβαζε λόγια ελέους στα ξεσχισμένα χείλη το Τομ, εκείνο τον φόβο που έκανε τ' αδέρφια μας να κρύβονται μόλις άκουγαν βήμα λευκού

....

-Και τι έχω το διαφορετικό?

-Δεν ξερω. Είσαι καλοφτιαγμένος αλλά υπάρχει και κάτι άλλο. Η φωνή σου ας πούμε.

-Τι δηλαδή

-Δεν είναι συνηθισμένη φωνή.

Γέλασα πάλι καλόκαρδα.

-Όχι, επέμεινε, είναι φωνή πιο βαθιά και πιο.. δε ξέρω πώς να το πω..πιο ζυγισμένη.

-Είναι από τη συνήθεια να παίζω κιθάρα και να τραγουδάω.

-Όχι, είπε εκείνη. Δεν έχω ακούσει τραγουδιστές και κιθαρίστες να τραγουδούν σαν εσένα. Έχω ακούσει φωνές που μου θυμίζουν τη δική σου, ναι.. εκεί ήταν.. στην Αιτή. Μαύρους.

-Με κολακεύεις, είπα. Είναι οι καλύτεροι μουσικοί που υπάρχουν.

-Χαζομάρες!

-Όλη η αμερικάνικη μουσική από αυτούς βγήκε, την βεβαίωσα.

-Δεν πιστεύω, όλες οι μεγάλες χορευτικές ορχήστρες είναι λευκές.

-Βέβαια, οι λευκοί βρίσκονται σε πλεονεκτική θέση για να εκμεταλλεύονται τις ανακαλύψεις των μαύρων.

-Δεν νομίζω πως έχεις δίκιο. Όλοι οι μεγάλοι συνθέτες είναι λευκοί.

-Ο Ντιούκ Έλλιγκτον για παράδειγμα.

-Όχι Ο Γκέρσουιν, ο Κερν όλοι αυτοί.

-Όλοι τους Ευρωπαίοι μετανάστες επέμεινα. Σίγουρα αυτοί είναι οι μεγαλύτεροι εκμεταλλευτές. Δε νομίζω πως μπορείς να βρεις στον Γκέρσουιν ένα κομμάτι πρωτότυπο, που να μην το αντέγραψε, να μην το ξεσήκωσε ή να μην το μιμήθηκε.

-Είσαι παράξενος, είπε. Σιχαίνομαι τους μαύρους.

.....

-Σου δημιουργεί την ίδια αίσθηση όταν το κάνεις με μαύρους?

Δεν απάντησε καθόλου. Ήταν τελείως αποχαυνωμένη.

-Γιατί εγώ προσωπικά είμαι πάνω από το ένα όγδοο.

Ξανάνοιξε τα μάτια της και γέλασε. Τότε της τα είπα όλα. Δηλαδή την ιστορία του μικρού, πως είχε ερωτευτεί μια κοπέλα και πως στη συνέχεια τον περιποιήθηκε ο πατέρας της και ο αδερφός της. Της εξήγησα τι ήθελα να κάνω μαζί της και με τη Λου. Δηλαδή να την πληρώσουν δύο για έναν.

Ο ΛΙΠΟΤΑΚΤΗΣ

Κύριε Πρόεδρε
Σας γράφω ένα γράμμα
Που ίσως θα διαβάσετε
Αν έχετε καιρό
Φτάσανε τα χαρτιά μου
Πως πρέπει να καταταγώ
Να φύγω για τον πόλεμο
Το αργότερο Τετάρτη.
Όμως κύριε πρόεδρε
δεν πρόκειται να πάω
Δε βρέθηκα σ' αυτή τη γη
Για να σκοτώνω αθώους
Δε θέλω να θυμώσετε
Μα πρέπει να σας πω
Πως το 'χω πάρει απόφαση
Να γίνω λιποτάκτης
Βλέπω στη δική μου ζωή
Πως πέθανε ο πατέρας μου
Πως φύγανε τα αδέρφια μου
Και τα παιδιά μου κλαίνε
Η μάνα μου απ' τα βάσανα
Τώρα βαθιά στον τάφο
Γελάει με τους εξοπλισμούς
Περιγελάει τους τοίχους

Όταν με χώσαν φυλακή
Αρπάξαν τη γυναίκα μου
Αρπάξαν τη ψυχή μου
Το παρελθόν που αγάπησα
Αύριο ξημερώματα

Την πόρτα θα χτυπήσω
Στα μούτρα των νεκρών καιρών
Και θα χυθώ στους δρόμους
Θα ζητιανέψω τη ζωή μου
Γυρνώντας τη Γαλλία
Από Βρετάνη ως την Προβηγκία
Και σ' όλους θα φωνάζω
Άρνηση στην υποταγή
Άρνηση στην κατάταξη
Μην πάει κανείς στον πόλεμο
Να φύγετε αρνηθείτε
Αν πρέπει αίμα να χυθεί
Να δώσετε το δικό σας
Αφού αυτό διδάσκετε
Σε όλους, κύριε πρόεδρε
Κι αν είναι να με πιάσετε
Πέστε στους χωροφύλακες
Ότι θα είμαι άοπλος
Και αν θέλουν, ας μου ρίξουν.